

CORRADO
DEBIASI

*Mnich,
který
míloval
kočky*

CESTA K NALEZENÍ SEBE SAMA

Mnich,
který
miloval
kočky

© 2020 Mondadori Libri S.p.A.
Published by Mondadori Libri for the imprint Sperling & Kupfer

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sára Rodová, 2023
Cover ©, Małgorzata Flis, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3852-6 (pdf)

CORRADO
DEBIASI

*Mnich,
který
míloval
kočky*

CESTA K NALEZENÍ SEBE SAMA

přeložila Sára Rodová

Obsah

Úvod

Co předcházelo

1 Síla slov

2 Být přítomný

3 Vděčnost

4 Zrod' se ze svých zranění

5 Ticho je tvůj nejlepší učitel

6 Změna je plynutí

7 Bezpodmínečná láska

Epilog

*„Tomu Nejvyššímu vědomí,
které vše obklopuje,
které nemá začátek ani konec,
kde čas je Jeho myšlenkou
a prostor Jeho dechem,
se já oddávám a vzdávám mu hold.“*

TATANDŽÍ

Úvod

„Všechno se vždy děje ve správnou chvíli a na správném místě. Všechno se děje, když jsi připravený to přijmout.“

Ta správná chvíle nadešla, nebo spíš stále trvá. Chci vyprávět o několika zkušenostech, jež jsem před časem získal v Indii. Jde o zážitky, které se dotkly těch nejniternějších hlubin mojí duše. O události, které byly mojí existenci ku prospěchu. Je zvláštní, co všechno se mi tam přihodilo. Píšu o tom, skoro jako by to byla ta nejdůležitější věc v mém životě. Jako by to byla jediná dobrá věc, která mě kdy potkala. A taky že je. Nyní je načase tyto zkušenosti šířit a sdílet, jak si to přeje můj učitel, a to takovým způsobem, aby se z nich každý, kdo chce, mohl poučit a zlepšit se. Po dlouhé úvaze jsem se proto rozhodl, že zde ve formě dialogů shromáždím krátká, ale intenzivní setkání s „výjimečnými lidmi“, jež jsem měl to potěšení zažít. Byly to zdánlivě prosté lidské bytosti skromné povahy, ale jejich moudrost byla nesmírně hluboká.

Za to, co jsem se naučil, vděčím ponejvíc mnichovi, kterému se říkalo jednoduše Tatandží.

Místní ho znají jako „mnicha, který miluje kočky“. Slovo „Tatandží“ pochází ze starodávného indoevropského jazyka sanskrt. Jde o zkráceninu nebo možná přezdívku, jejíž význam je přibližně „ten, který se rozpíná skrze nepopsatelné“. Budu o Tatandžím vyprávět v minulém čase, ale ve skutečnosti je stále naživu a pokračuje ve své nezištné službě světu. Třebaže mu je kolem osmdesátky, působí mladistvým dojmem. Vím jistě, že většinu života prožil v izolované mnišské komunitě na himálajských svazích.

Vzpomínám si, co mi řekl během jednoho z našich prvních setkání: bylo pro něj rozhodující předávat část svého učení světu. A právě proto se jednoho dne před mnoha lety rozhodl odejít z vesnice do města. Důvod? Nesouhlasil s tím, aby se tyto vědomosti, tak užitečné pro vývoj lidského pokolení, držely v tajnosti.

„Žijeme v době velkých změn vědomí, které působí jak na společenském, tak na duchovní úrovni. Lidské bytosti jsou připravené se proměnit,“ řekl mi v den, kdy jsem ho poznal.

Komunita, v níž žil, má dlouhou historii a odjakživa se skrývala před vším a přede všemi. „Skrývala se před tím, co je vidět,“ abych použil jeho slova.

Vesnice byla po celá tisíciletí schovaná v nepřístupné zóně v severní Indii. Její název je však známý, místními legendami se předává z generace na generaci: vesnice bezčasých mnichů. Izolovaná komunita ušlechtilých bytostí, které nepozorovaně zvyšují vibrace celé světové populace. Mniši, kteří složili slib, že s nikým

nenavážou kontakt, a kteří svými meditacemi a vibracemi působí na subtilní podstatu lidského druhu i všech ostatních.

V této knize jsem se snažil co nejvěrněji zaznamenat rozhovory proběhlé mezi mnou a různými mudrci, s nimiž jsem se setkal a kteří se se mnou podělili o část svých vědomostí.

Nejde o dobrodružný nebo akční příběh, ale především o dialogy. A mezi řádky se skrývají ta nejhlubší odhalení. Některé pasáže se občas můžou zdát obtížně srozumitelné a pochopí je jen ti, kdo jsou připraveni jim porozumět. Jiná vyprávění jsou zase „v srdci prostá“, protože „v srdci se skrývá spása“, jak říkal Tatandží. „Pravda vždy dlí u nohou prostoty, zahalená prachem nevědomosti,“ připomínal mi často.

Vzpomínám si, jak během jednoho z našich prvních setkání zdůraznil, že „k předání hlubokého vědění a povznesení našeho ducha stačí jen pár moudrých slov“. Ale – dodávám já – jen v případě, že je pronese mistr, který je „přítomný sám sobě“, a že jim porozumí žák, jenž je schopný uvést je v praxi. Kdyby tomu tak nebylo, zůstala by ta slova jen pouhou intelektuální znalostí.

Tatandží mi často připomínal, že některé věty dokážou zlepšit lidský osud, jelikož „nektar vědění se skrývá v základních věcech. Zbytek je jako písek ve větru čili není k ničemu. To, co je skutečně důležité, lze předat prostřednictvím několika málo konceptů“.

Asi se budete ptát, proč jsem se vydal do Indie. Důvod je prostý a stojí za ním souběh okolností, které mě postrčily

k odjezdu: uzavření společnosti, kde jsem několik let pracoval, a současně i rozpad milostného vztahu.

Nicméně nehledě na tyto události se ve mně skrývala hlubší touha: naučit se jógu a meditaci od indických učitelů. Jisté zvláštní okolnosti, o kterých budu vyprávět, mě přivedly k tomu, abych se vydal na tuhle cestu a po krátkou dobu trávil každý den ve společnosti Tatandžího. A kromě toho mi osud, pokud mu takhle chceme říkat, přichystal velký dar – jaký, to vyjde najevo na následujících stránkách. Vzhledem k důležitosti a hodnotě obsahu těch hovorů s výjimečnými lidmi jsem si během své cesty dával záležet, abych je hned večer pečlivě přepsal. Jinak by mohlo uběhnout příliš mnoho času a v mé paměti by vznikly mezery.

I dnes, třebaže už uplynulo několik let, uchovávám v mysli početné konverzace s Tatandžím. Slova vyrytá do mé duše jako nesmazatelná tetování, jejichž význam si zaslouží být chráněn jako posvátné pergameny v obřadních místnostech: s respektem a úctou.

Musím poděkovat všem těmto obrovským, pokorným a neobyčejným duším, kterým vděčím za své znovuzrození. Díky nim se můj osud změnil. A to k lepšímu.

Co předcházelo

Na tuhle cestu jsem se vydal, abych nechal za zády, co mě tížilo u srdce, a nejen to. Den před odjezdem jsem se cítil trochu zasmušile. Samozřejmě jsem se těšil, ale taky jsem byl smutný, jednak protože jsem přišel o práci, jednak kvůli rozchodu s partnerkou.

Několikrát jsem zkontroloval čas odletu na letence, zavadlo i jeho obsah. Hodlal jsem v Indii zůstat aspoň deset dní. V předešlých týdnech jsem si pořád opakoval, že bude všechno v pořádku, že všechno dobře dopadne. Chtěl jsem tomu věřit, a tak trochu jsem to i cítil. Koneckonců jsem jel naslepo, nevěděl jsem, jestli najdu to, co hledám. Nicméně jsem si byl jistý, že mě během mého pobytu v Indii ochrání něco velkého. Když jsem byl malý, matka mi vyprávěla, že mám nad sebou

anděly, kteří mě v obtížných chvílích podporují. Moje důvěra v její slova mě vždycky inspirovala a nutila jít vpřed.

Žijeme ve společnosti, v níž pomalu ztrácíme svou podobu, a místo toho přivádíme k životu digitální lidské bytosti. Význam paměti se vytrácí. Žijeme se skloněnou hlavou a s pohledem upřeným na smartphone, který nám stejně jako Aladinova lampa může splnit jakékoli přání. Nechtěl jsem se ztratit v davu, nýbrž pochopit smysl svojí existence. Najít v sobě ten zářivý plamínek, který v tu chvíli hořel slabě.

Cestu do Váránasí jsem plánoval dlouho, šetřil jsem peníze, rozhodoval, jak dlouho tam zůstanu, kam půjdu a s kým bych se rád setkal. Takové jsem měl aspoň úmysly. Chtěl jsem se naučit klasickou jógu bez příkras, bez západních přidavků, přímo od dobrého místního mistra. Uvědomoval jsem si, že v Indii se možná můj pohled na život – nebo lépe řečeno způsob, jak mu čelím – začne díky znalostem, které tam získám, ubírat jiným směrem. V hloubi duše jsem doufal, že najdu odpovědi na spoustu existenciálních otázek, jež jsem nedokázal vyřešit. Zkrátka jsem si přál potkat jednoho z těch lidí, které lze nazvat „mudrci“, aby mi pomohl lépe a hlouběji poznat sám sebe.

Tato motivace se zrodila o mnoho let dříve, díky jednomu dávnému kamarádovi horolezci. Byl to milovník vysokohorských výstupů a himálajských vrcholků. Při jedné expedici se mu do ruky dostala jedna adresa. Během osamělé cesty do poměrně těžko schůdné oblasti potkal toulavého mnicha a zůstal s ním několik dní, protože povětrnostní podmínky

mu nedovolovaly pokračovat po stanovené trase. A tak strávil nějaký čas v jeho malém příbytku mezi skalami.

Přesné instrukce, jak se do toho ášramu dostat, mi předal teprve před měsícem. „Vezmi si tuhle adresu,“ řekl mi, „jsem si jistý, že ti bude užitečná.“ Byl přesvědčený, že ty instrukce měly doputovat ke mně. „Copak jsi odjakživa nechtěl do Indie? To je adresa jednoho ášramu ve Váránasí.“

„A co tam budu dělat?“ opáčil jsem.

„Ášram,“ zopakoval. „Výjimečné místo, kde možná najdeš lidi, kteří ti dají to, co už dlouho hledáš.“

„Vím, co je to ášram,“ zvolal jsem a došel k závěru, že kdyby se naskytla příležitost, určitě bych si ji nenechal ujít. Ten svět mi byl vždycky vlastní a velice jsem ho toužil poznat.

A příležitost se skutečně naskytla. A jaká! Okolnosti mého odjezdu a pobytu v Indii do sebe dokonale zapadaly, skoro jako by je někdo naplánoval. Žádná překážka. Každá událost mě vedla k tomu, abych se na tu cestu bez obtíží vydal. Navštívím ášram, místo meditace, kde člověk hledá sám sebe s pomocí mistrů nebo učitelů; ti ho dokážou nasměrovat k hlubšímu poznání svého já skrze vytrvalou a upřímnou praxi.

Když jsem přijel do Váránasí, zeptal jsem se místních i zaměstnanců hotelu, kde jsem se ubytoval, jak se na danou adresu dostanu. Všichni mi dali stejnou odpověď: „Nevím.“

Nevzdával jsem se.

V následujících dnech jsem dál pěšky křížoval ulice, často unavený z mumraje lidí a dopravních prostředků, které jsem

viděl kolem sebe. Pokračoval jsem v hledání, obklopený otravným rámusem. Na tuhle realitu jsem nebyl zvyklý.

Bezcílně a bez výsledků jsem se potuloval několik dní. Navíc mi vůbec nebylo dobře a začal jsem ztrácet naději, protože se zdálo, že ta adresa neexistuje. Už po několikáté jsem se zklamaně vrátil do hotelu. A stejně jako předchozí dny jsem složil unavené tělo na postel a okamžitě jsem usnul.

Dalšího dne jsem se vzbudil kolem šesté ráno, potom co jsem tvrdě spal celou noc. Svalil jsem se z postele a zamířil jsem do koupelny dát si osvěžující sprchu. Když jsem se opláchl, vzal jsem jógovou podložku, položil ji na zem a začal s několika jednoduchými cviky.

Tohle už se desítky let nemění: hned po probuzení a pak večer před večerí si nutně musím zacvičit jógu. Jak moc je to důležité, jsem pochopil až po dlouhodobé pravidelné praxi. Cítím se uvolněnější, pružnější, moje mysl je klidnější. Nenasnídám se ani nenavečeřím, dokud si nezacvičím tyhle *asány*, jak se jim v józe říká.

Toho dne jsem se cítil šťastný a nemohl jsem se dočkat, až podstoupím tuhle dvoutýdenní, nebo i delší, životní zkušenost. Pokud to ovšem vůbec půjde, jelikož najít ášram nebylo tak snadné, jak jsem čekal. Ale copak bylo možné, aby se mi to nepovedlo?

Věděl jsem, že život v ášramu je výjimečný, často plný povinností, které je třeba plnit, a taky zkoušek. Ale ne fyzických – těm většinou čelit zvládnete. Jde o zkoušky mentální,

které vás nutí překonat své ego, uvědomit si své nejhlubší nitro. Moje emoce budou bezpochyby vystaveny obtížným chvílím, ale v hloubi duše jsem byl přesvědčený, že mě podobný konflikt donutí postavit se svým skrytým démonům a možná se s nimi naučit žít.

Jelikož mě toho rána opět přemohla touha zjistit, kde ten ášram je, rozhodl jsem se, že ho půjdu hledat na jednu z nejrušnějších ulic ve Váránasí. Moje myšlenky se odevzdaly vesmíru.

Ved' mě Ty, já se vzdávám, pomyslel jsem si. Na radu se zeptám tak jako tak.

To, co se stalo potom, je neuvěřitelné a nikdy na to nezapomenu. Když jsem po té rušné ulici kráčet, potom co jsem se snad posté zeptal na cestu, začala se mi motat hlava. Všechno kolem mě se ztrácelo v mlze. Přemohla mě zmatenost a po pár vteřinách jsem omdlel a propadl se do naprosté tmy.

Síla slov

Byl jsem si jistý, že její duše zná tu moji, ještě předtím, než se naše pohledy střetly. Nešlo o to, jestli tomu věřím, nebo ne, tady šlo o pocit: já jsem to cítil.

Seděla naproti mně, mlčky mě pozorovala a přitom se usmívala. Já jsem ležel na posteli a díval se do jejích světle modrých očí, hlubokých jako oceán. Očí, které planuly jakýmsi prapůvodním ohněm a v nichž jsem mohl spatřit silnou a čistou duši.

Okamžitě jsem se do ní zamiloval. Ale ještě jsem to nevěděl.

Zničehonic mě z přemýšlení vytrhla melodie hraná na flétnu, přicházející z dolního podlaží. V tu chvíli mě nezajímalo, kde to jsem, byl jsem stále ještě zmatený a moje smysly

se probouzely velice pomalu. Ani jeden z nás se dosud nepředstavil, ale možná to tak bylo lepší, aspoň prozatím.

Ta žena hladila koťátko s barevnými flíčky. Dál jsem pozoroval její pohyby a její půvabný vzhled. Na sobě měla jednoduchý dlouhý oděv z růžového hedvábí s typicky indickými purpurovými odstíny. Dlouhé tmavě blondaté vlasy měla stažené do drdolu upevněného hůlkou. Na krku jí visel růženec vyrobený ze semínek jedné indické rostliny, myslím, že se mu říká *mála*. Taky měla drobné stříbrné náušnice, do nichž byly vsazeny kameny stejné barvy jako její oči. Zatímco hladila kotě, zahlédl jsem na jejích zápěstích malá tetování s podivnými symboly, jejichž význam jsem neznal.

V okamžicích, kdy se naše pohledy setkávaly, moje bytost nadskakovala. Byla to nepochybně stará duše, kterou jsem v nějakém předchozím životě už poznal.

Najednou koťátko opatrně položila na podlahu, vstala a zvedla hedvábnou přikrývku, která předtím spadla na zem. „Vidím, že už je ti líp,“ řekla. „To jsem ráda. Asi budeš trochu zmatený.“

„Ano, vlastně jsem úplně mimo,“ odpověděl jsem.

Přistoupila ke mně a konejšivě mi položila ruku na paži. „Teď jsi tady, všechno je v pořádku. Buď klidný. Všechno se děje vždy ve správnou chvíli a na správném místě. Všechno se děje, když jsi připravený to přijmout. Je jen na tobě, jestli to proměníš v příležitost pro svůj růst, nebo v překážku svého vývoje.“

Snažil jsem se smysl té věty pochopit, zatímco můj zrak rozptylovalo pár slunečních paprsků vytvářejících na stěně vedle postele podivné světelné obrazce. Vůbec jsem si nepamatoval, jak jsem se tam dostal. V přetrvávajícím úžasu jsem si začal prohlížet pokojík, kde jsem se nacházel. Na stěnách viselo několik batikovaných obrazů se scénami z indických divadelních her.

Žena s bleděmodrýma očima mě znovu vytrhla z katatonického stavu. „Tatandží to říká pořád.“

„Co?“

„Tu větu, kterou jsem ti právě pověděla: Všechno se děje vždy ve správnou chvíli a na správném místě. Všechno se děje, když jsi připravený to přijmout.“

„A co to znamená?“ zeptal jsem se a snažil se tu situaci, která ve mně dosud zmateně rezonovala, lépe pochopit.

„Pokusím se ti to vysvětlit, ale nejdřív se představím, když už ses probral. Jsem Šánti, pomocnice Tatandžího, starého mnicha, který tady bydlí a učí. V Indii se za jméno přidává přípona „dží“ na znamení respektu a úcty k danému člověku. Vykonávám u něj *sevu* čili nezištnou službu, starám se o ášram.“

Prerušilo ji zamňoukání. Podíval jsem se do rohu místnosti: v pelíšku podřimovalo několik koček. Vzpomněl jsem si na ty, které jsem sám před lety míval.

„Kočky jsou výjimečná zvířata, malí učitelé života; přesvědčil jsem se o tom, když jsem byl kluk,“ řekl jsem jí.

S úsměvem přikývla. Z nedaleké skříňky vzala skleněný džbán a nalila vodu do sklenice, kterou mi pak podala. Bez váhání jsem se napil.

„Díky,“ řekl jsem zmateně. „Musím se ještě zorientovat.“

Ona se znovu usmála.

Zvedl jsem se do sedu a opřel se zády o čelo postele postavené ze starých bambusových tyčí. Najednou jsem si všiml, že svírám pomuchlaný lísteček: byla to adresa ášramu ve Váránasí.

V tu chvíli mi došlo, kde to jsem. Vzpomněl jsem si na cestu, jógu, město Váránasí. Ale proč jsem zrovna tam, v tom pokojíku, ve společnosti nějaké ženy a několika koťátek, a ani nevím, jak jsem se tam dostal? Ona, stále trpělivá, hladila jednu z koček, která se jí právě uvelebila na klíně. Čekala, až si znovu plně uvědomím sám sebe i své okolí.

„Jak jsem se sem dostal?“ zeptal jsem se.

„Přinesli tě sem. Včera odpoledne sem přišlo několik lidí. Jeden z nich se zdržel, aby si se mnou promluvil, a řekl mi, že než jsi před ním omdlel, přímo na hlavní ulici, slyšel, že hledáš tenhle ášram.“

„To je k nevíře!“ zvolal jsem. „Hledám ho už celé dny a zničehonic se tady ocitnu. A to doslova! Aniž bych věděl, co se stalo a kdo mě sem přinesl. A abych se sem dostal, musel jsem omdlít.“ Ukázal jsem jí lísteček ve své dlani. „Podívej! Ještě pořád jsem ho měl v ruce. Tak jsem tady!“

Šánti se na mě usmála. „Všechno se děje z nějakého důvodu. Vzpomínáš na tu větu, kterou jsem ti řekla předtím? Tak

vidíš: jestliže jsi tady, má to svůj důvod. Existuje jedno rčení, které asi znáš i ty: když je duše připravená, objeví se učitel.“

„Ano, to je pravda, ale to rčení neznám.“

„Jeho hlubší smysl ve skutečnosti je, že když jsi připravený, všechno, co ti přijde do cesty, se může proměnit v učitele. Tatandží mi jednou řekl: ‚Učitel je ten, kdo ti smete prach z očí, zatřeše tvou duši a ukáže ti, kam se dívat. Nastaví tě proti světlu jako diamant a ukáže ti, jak moc dokážeš zářit.‘“

„Ukáže mi, na co se mám dívat?“

„Ukáže ti, *kam* se máš dívat. Co uvidíš, to už je na tobě.“

„Jak to myslíš?“

„Tatandží nechce vytvářet žádná dogmata. Podle hloubky svého vědomí to postupně pochopíš sám. Když budeš připravený, dostaneš šanci si uvědomit, co to znamená. On po tobě nikdy nebude chtít, abys uvěřil v to či ono. Pochopení bude záležet na tobě, jedinečně na tobě. Tatandží ti díky své citlivosti a duchovní intuici ukáže nejvhodnější metody pro tvůj osobní vývoj, ale každá věc se odhalí, teprve až budeš připravený ji vidět. Tatandží říká: ‚To, co dokážeš vidět, záleží na míře čistoty tvého srdce.‘ Některé znalosti si osvojí jen lidé, kteří dokážou pochopit sami sebe a cestu, již musejí urazit.“ Vtom Šanti změnila téma. „Jak se jmenuješ?“

Opřel jsem se o čelo postele. „Promiň, máš pravdu, nepředstav...“

Ani jsem nestihl doříct větu, když mě znovu přerušila: „Kripála! Zrovna teď mě to napadlo, jako vnuknutí. Kripála!“

„Jak prosím?“

„Budeš se jmenovat Kripála. Pochází to ze sanskrtu. Tedy jestli ti to vyhovuje, samozřejmě.“ Usmála se.

„Kripála? Co to znamená?“

„Je to odvozeno z *kripá*, což v sanskrtu znamená ‚milost‘, ‚požehnání‘. Jestliže jsi teď tady, je to požehnání,“ odpověděla. „Myslím, že vzhledem k tomu, jak je tahle chvíle mimořádná, by žádné spirituální jméno nebylo vhodnější. Vždycky jsem byla k podobným vnuknutím velice vnímavá. Ráda naslouchám tomu, co nás přesahuje, jestli to tak můžeme říct.“

„Tomu nerozumím,“ odvětil jsem zmateně. „S tím jménem v sanskrtu souhlasím, líbí se mi. Ale jak to myslíš, že je to požehnání, že jsem tady?“

„Dostane se ti odpovědi, ale ne ode mě. Ne skrze mě, nebo možná jen částečně, kdoví. Teď se občerstvi. Vráť se za pár minut, vezmu tě za Tatandžím. Čeká na tebe.“

Šánti se chystala vstát, ale zastavil jsem ji.

„Ještě poslední věc. Ty jsi Italka? Podle vzhledu bych řekl, že ano. Máš světlou pleť a i výslovnost tomu nasvědčuje.“

„Částečně ano,“ odpověděla. „Matka je Italka, otec je indický Rádža, ve městě je velmi známý. Pochází ze starodávne panovnické dynastie.“ Vstala ze židle, a zatímco přistupovala k oknu, pustila se do vyprávění. „Moje matka potkala mého otce před mnoha lety při cestě do Indie. Začali spolu chodit a chvíli nato se vzali, to už mě máma čekala. Tehdy to byl bezprecedentní skandál, ale časem lidé na spoustu věcí zapomnou.“

Třebaže neradi, mí prarodiče se s tou situací nakonec smířili. Já jsem se narodila tady a mám dvojí občanství. Docela dlouho jsem žila v Itálii, kde jsem studovala psychologii a lingvistickou antropologii. Pak otec rozhodl, že bych měla získat další typ vědomostí, než se provdám za muže, kterého mi moje rodina předem vybrala. Poslali mě do tohohle ášramu, abych tu vykonávala *sevu*, meditovala a osvojila si Tatandžího rady. Když jsme se setkali, okamžitě mezi námi vznikl soulad. On mě ve skutečnosti už znal, ale nechtěl mi nic říct. Moc dobře však věděl, co jsem zač: duchovní bojovnice. Za tuhle neuvěřitelnou zkušenost mu budu do konce života vděčná. Snažím se mu tady co nejvíc pomáhat a být mu nablízku.“

Nemohl jsem jejímu vyprávění uvěřit. „Tvoje rodina ti domluvila sňatek? Nevěděl jsem, že je to v Indii stále zvykem, i v dnešní době.“ Snažil jsem se v hlase skrýt hořkost. „A taky bych rád věděl, proč ses označila za duchovní bojovnici.“

„O tom si promluvíme později, v klidu. Teď se občerstvi.“
Usmála se, řekla namasté a odešla.

Stále jsem byl nesvůj, ale ty novinky mi udělaly radost. Dostalo se mi privilegia a hodlal jsem si ho maximálně vychutnat. Na tom, jak jsem se tam ocitl, už nezáleželo: měl jsem v úmyslu na chvíli zrušit svou minulost a s důvěrou přijmout přítomnost.

Musíme mít důvěru. Důvěru v to, co cítíme. Důvěru ve změny, které jsou často předstupněm našeho vývoje.

Dopřál jsem si čas na občerstvení a odpočinek. Po půl hodině, jak slíbila, mě Šánti opět navštívila. Když vstoupila, sehnula se a pohladila kočku, která procházela kolem ní.

„Vidím, že jsi připravený. Výborně. Pojď, půjdeme dolů, do meditačního sálu.“

Následoval jsem ji. Zatímco jsme pomalu sestupovali ze schodů, prohlížel jsem si prostředí. Bylo tu jen základní vybavení. Žádné dekorativní figurky ani nic podobného, jen několik kusů nábytku a pár krajinomaleb. Všechno bylo minimalistické a vytvářelo atmosféru dokonalého klidu. Zastavili jsme se v atriu.

„Když se sem před lety Tatandží přestěhoval, žila tu spousta toulavých koček,“ vyprávěla mi Šánti. „Místo aby utekly, některé z nich tu zůstaly i po rekonstrukci domu. Čas od času přibude nějaká nová a vždy je vítaná. Zvykly si na nás a my na ně.“

Vstoupili jsme do prostorné místnosti vyhrazené pro meditaci. Bylo tam veliké okno, jímž procházelo syté, ale tlumené světlo. Na bílých stěnách viselo několik obrazů, na nichž byly v popředí namalované prsty ruky v různých zvláštních pozicích: neznal jsem jejich mystický význam, ale věděl jsem, že se jim říká *mudra*. V rozích byly umístěné rostliny všemožných druhů i velikostí. Na podlaze z tmavého dřeva leželo halabala několik polštářů. Než jsme vešli, Šánti mě gestem vyzvala, ať jsem potichu a zuju si sandály. Okamžitě jsem ji poslechl.